

P. I. C.

**PERSMATERIAAL VAN DE GROEPEN VAN
INTERNATIONALE COMMUNISTEN**

**ADMINISTRATIE:
H. CANNE MEIJER
TRANSVAALSTRAAT 125 (o)
AM'DAM, GEM. GIRO C 2885**

Dit persmateriaal wordt
aan belangstellenden
gratis toegezonden.

Stuur-ohis uw vrijwillige
bijdrage.

DOELSTELLING:

De ontwikkeling van het kapitalisme voert tot steeds heviger crisissen, welke in steeds groter werkleloosheid en telkens diepere ontwringing van het productieapparaat hun uitdrukking vinden, waardoor miljoenen arbeiders buiten de productie staan en aan de uitbeugeling zijn prijsgegeven. De thans op den voorgrond tredende rationalisatie van het bedrijfsleven versnelt het tempo van deze ontwikkeling.

De toenemende verarming en de steeds groeiende onzekerheid van bestaan dwingen de arbeidersklasse den strijd voor de communistische productiewijs aan te binden. De groepen van Internationale Communisten wekken de arbeiders in dezen strijd op, het beheer en de leiding van productie en distributie volgens algemeen geldende, maatschappelijke regels ZELF ter hand te nemen, om zoo DE ASSOCIATIE VAN VRIJE EN GELIJKE PRODUCTIEN te verwezenlijken.

De groepen van Internationale Communisten zien den wettigen vooruitgang der arbeidersbeweging in de ontwikkeling van het zelfbewustzijn der arbeiders. Daarom plaatsen ze zich tegenover de leiderspolitiek van de parlementaire partijen en van de vakbeweging en stellen de leuze:
**ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HAN-
DEN VAN DE BEDRIJFS-
ORGANISATIES!**

**ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HAN-
DEN VAN DE BEDRIJFS-
ORGANISATIES!**

Vierde jaargang No. 18.
November No 2.

1931

Int. Instituut
Soc. Geschiedenis
Amsterdam

DE C.P.H. EN HET BOERENVRAAGSTUK.

In de C.P.H. is op het oogenblik een agrarisch program in de maak. Dit program moet zoowel een program van actie bevatten voor de strijd onder het kapitalisme, als ook het agrarisch program van de arbeiders en boerenregering. In het maandblad "De Communist" no 7 en 8 zijn verschenen een ontwerp program en een discussieartikel erover. Allebei deze artikelen staan wat betreft de opvattingen van de klassestrijd op bolsjewistisch standpunt. Dat wil zeggen, ze zien de klassestrijd niet zelf leiding geeft in de zelfgekozen raden, die alleen verantwoordelijk zijn aan de arbeiders die hen hebben gekozen. De C.P.H. is een parlementair ingestelde politieke partij; ze leeft nog heelemaal in de gedachtenwereld van de oude sociaal-democratie.

De oude sociaal-democratie had tot taak in de opbouwperiode van het kapitalisme betere arbeidsvoorwaarden na te streven, maar is nooit op de revolutionaire klassestrijd ingesteld geweest. Wel leefde in de oude sociaal-democratie de gedachte aan de revolutie, die de arbeiders een andere maatschappij zou brengen, maar die gedachte was er alleen voor de Zondag, om de bezieling en de geestdrift erin te houden. De opkomst van de sociaal-democratie viel in de tijd, dat de arbeidersmassa's zich voor het eerst bewust werden dat ze samen een klasse vormden. Op dat oogenblik dat de arbeiders voor het eerst als klasse gingen denken, zagen ze in jeugdige overmoed de heele maatschappij al in hun handen, maar de voorstelling hoe dit zou moeten gaan was vaag, en de directe noodzaak het kapitalisme op te ruimen en communistische productieregels door te voeren was er niet, de gedachte was niet in de praktijk om te zetten. De werkelijke maatschappelijke taak die de moderne arbeidersbeweging vervuld heeft, is dat ze het aanbod van arbeidskracht op de arbeidsmarkt georganiseerd heeft. Voor de arbeiders was dit een voordeel,

want het schakelde de concurrentie tussen de arbeiders onderling grootten deels uit, en dus ook alle nadeelen, stoffelijke en moreele, die daaruit voortkwamen. Hierdoor konden ze beter loonen, gunstiger werktijden, en bovendien verzekeringen tegen ziekten, ongevallen, werkloosheid, enz. krijgen, en hierdoor kon ook, vooral in het begin het besef toenemen van allen bij elkaar te hooren. Voor de kapitalisten was dit ook een voordeel, want deze rationalisatie van de handel in arbeidskracht maakte een ontwikkeling van het kapitalisme op hooger plan mogelijk: het kapitalisme in zijn moderne vorm heeft collectieve contracten, en bijgeschillen, de bemiddeling van de vakverenigingen noodig. Bij hooger loonen lukte het de uitbuiting nog meer op te voeren, en zoo kregen de kapitalisten aan de andere kant dubbel en dwars terug, wat ze aan de eene kant verloren. De moderne arbeidersbeweging heeft dus wel meegewerkt tot de maatschappij een stap verder vooruit te brengen, ze heeft meegewerkt tot het kapitalisme van een lager plan naar een hooger te brengen, en dus in die zin het communisme werkelijk een stap nader gebracht. Maar met de directe strijd voor het communisme heeft dit niets te maken. Ook nu, nu er binnen het kapitalisme voor de arbeidersklasse geen verbeteringen meer te verkrijgen zijn, kan de sociaal-democratie zich van haar doel, rationaliseren van het kapitalisme, niet meer losmaken. Hierop is haar heele denken en haar heele apparaat ingesteld, en met dit doel zijn honderden groote en kleine partij- en vakverenigingsfunctionarissen door ontelbare banden verbonden. De sociaal-democratie kan alleen nog maar tot het laatst toe strijden voor het behoud en de rationalisatie van het kapitalisme, of met dit kapitalisme ten onder gaan. Maar de revolutionaire leuzen kan de sociaal-democratie niet meer gebruiken, op het oogenblik, dat deze meer bij de arbeiders wakker zouden kunnen maken, dan alleen bezieling voor de vakverenigingsstrijd. En daarom "herziet" de sociaal-democratie het "verouderde marxisme" en vertaalt ze socialisme (dat we al voor de helft veroverd hebben volgens van Hinte) in socialisatie en medezeggenschap. Zoo lijkt het dus of de sociaal-democratie veranderd is, of ze haar oude revolutionaire marxistische beginselen heeft verloochend, en naar de bourgeoisie is overgelopen. In werkelijkheid is de sociaal-democratie niet veranderd, haar doel is altijd geweest en is nog steeds de ontwikkeling van het kapitalisme naar een hooger plan. Het marxisme was alleen de vlag die vroeger het beste geschikt was om de lading te dekken, maar die nu slecht meer te gebruiken is; maar het marxisme heeft nooit in de sociaal-democratie geleefd. Dat kon ook niet, want het was vroeger alleen maar een wetenschap die de komst van het communisme aantoonde, maar praktische betekenis begint het nu pas te krijgen. De sociaal-democratie is dus niet veranderd, wat wel veranderd is, dat is de betekenis van de kapitalistische uitbouw voor de arbeidersklasse. Want op het oogenblik dat het kapitalisme niet meer verbetering van het levenspeil der arbeiders betekent, maar juist alleen nog maar mogelijk is ten koste van de arbeiders, door hun steeds meer te treffen met werkloosheid en verscherpte uitbuiting, en afjakkermetodes, houdt de strijd voor uitbouw van het kapitalisme op in het belang van de arbeidersklasse te zijn. Vanaf dit oogenblik wordt de moderne arbeidersbeweging een werktuig in handen van het kapitaal tegen de arbeiders. En vanaf dit oogenblik moet de sociaal-democratie openlijk breken met alles wat aan revolutie herinnert, en

moet ze de arbeiders door de socialisatie- en medezeggenschap-propaganda in hun denken voorbereiden op het staatskapitalisme, het laatste bolwerk waerachter het kapitalisme zich zal probeeren terug te trekken.

Marxistische oppositie in de oude S.D.A.P.
 Wat we gezegd hebben, dat het marxisme nooit in de sociaal-democratie geleefd heeft was alleen juist, als we de beweging als geheel bekeken. Want er waren in de partij vele, bij wie het marxisme wel degelijk leefde. En al van het begin af aan waren er deze twee tegenstellingen, de marxistische theorie aan de eene kant, die de ondergang van het kapitalisme en de komst van het communisme voorspelde, maar die geen directe praktische betekenis had, aan de andere kant de reformistische praktijk, die alleen werkte voor verbetering van het kapitalisme, maar met communisme niets te maken had, en die van het marxisme alleen enkele leuzen, maar niet de theorie noodig had. Deze tegenstelling uitte zich niet alleen in de strijd tussen "marxisten en revisionisten", maar deze tegenstelling zat ook vast in de koppen van de meest verweerde marxisten zelf. En geen wonder. Want juist als marxisten wisten ze, dat het communisme niet zoo maar uit de lucht komt vallen, maar dat het geboren wordt uit de strijd van alle dag, op het oogenblik dat deze is uitgegroeid tot de revolutie. En wat gaf nu die strijd van alle dag te zien? Parlementarisme en vakverenigingsstrijd. En zoo dachten ook de marxisten van toen, dat deze strijd een revolutionaire strijd was, die op het laatste de revolutie en het communisme zou brengen. Deze gedachtegang is wel goed te begrijpen, maar goed is hij niet. Want de praktijk had nog geen enkel geval laten zien, waarin de "strijd van alle dag" van drie dagen, gevoerd had tot de verovering van de macht door de arbeiders. De reformistische strijd had voor het communisme alleen die betekenis, dat hij bij de arbeiders het klassebewustzijn wakker maakte, dat hij de arbeiders leerde wat organisatie was, dingen die ze in de revolutionaire strijd noodig hebben. Maar direct de weg tot de revolutie gewezen heeft deze strijd nog nooit. Daarom konden de marxisten van vroeger wel hopen en geloven dat het zoo gaan zou, maar weten konden ze daar niets van. Onderwijl hebben we kunnen zien dat het heel anders ging. Waar het tot revolutie is gekomen is het zoo gegaan, dat niet het parlement, niet de vakvereniging de arbeiders hier konden helpen, maar dat ze eerst in de strijd van alle dag "gewoongen" waren zich vakkamers anders te organiseren; zich per bedrijf aan te sluiten, en daar hun raden te vormen, juist omdat ze niet anders meer konden, omdat parlement en vakvereniging hun juist in de rug aanvielen. Als de marxisten van vroeger dus dachten dat de strijd van parlement en vakbeweging tot de revolutie zou uitgroeien, dan kunnen we nu wel zeggen, dat dat inzicht heelemaal fout was. De marxisten van toen konden nog niet beter weten, want ze hadden nog geen raden gezien. Ze zagen alleen de praktische klassenstrijd uit die dagen, uit die tijd, dat de strijd ging om de hervorming van het kapitalisme, en niet voor het communisme. En ze dachten dat deze strijd, in die vormen van parlementaire en vakverenigingsactie tot de revolutie uit zou groeien. Het leek wel mooi, want dat was de vlugste manier waarop het communisme zou kunnen komen. En dan kwam er nog dit bij. Wanneer men de klassenstrijd zoo ziet dan kan het niet anders, of men stelt zich de revolutie zoo voor, dat de politieke partij, de partij van de arbeidersklasse, de staatsmacht

verover, de heele industrie socialiseert of nationaliseert of hoe dat anders mag heeten, en door middel van de vakbeweging vanuit een middelpunt beheert. Bij zoo'n gang van zaken is er natuurlijk een groote behoefte aan groote en sterke mannen, die de zaken voor de arbeiders op moeten knappen, en zoo'n voorstelling streelt de leidersinstincten bij die menschen die daar aanleg voor hebben. Dat heeft stellig ook sterk ertor bijgedragen om deze opvattingen ingang te doen vinden. Maar in die tijd konden ze nog niet beter weten. Nu is dat anders. We hebben de raden gehad in Rusland, in Duitschland, ze hebben hun sporen nagelaten tot in ons kleine Nederlandje toe. We hebben gezien dat vakvereniging en parlementaire partij zich vanaf een bepaald oogenblik tegen de arbeiders keeren, en ze dit eenheidsfront van kapitaal, staat en vakbeweging alleen maar door hun strijd, onder leiding van hun eigen raden, doorbreken kunnen ~~kennen~~. En willen we ons bezig houden met de vormen, waarin de arbeiders het communisme door zullen voeren, dan hebben we nu geleerd dat dit niet kan, doordat de arbeiders de macht weer in handen leggen van een nieuwe staat, die ze niet zelf zijn, geen "voorhoede" kan hun werk over nemen. We zullen nu ook uit moeten gaan van wat de arbeidersklasse ons zelf heeft laten zien, van de raden. Deze zullen productie en verbruik moeten regelen. En wil dit geen chaos worden maar werkelijk een gemeenschappelijk beheer, dan kan dat alleen nog maar wanneer er algemeene regels worden vastgesteld, waaraan ieder bedrijf zich te houden heeft. Maar door de productie vanuit een middelpunt te gaan beheeren, kan het niet!

De C.P.H. en haar opvattingen over de klassenstrijd.

We zijn alleen zoo uitvoerig op de sociaal-democratie ingegaan, om het standpunt van de C.P. duidelijker te kunnen laten uitkomen. Want de C.P. stamt af van de sociaaldemocratie en draagt daar nog alle sporen van. Al voor de oorlog was de marxistische oppositie hier in Holland uit de S.D.A.P. gezet, en had toen de S.P.D. gevormd. Later is uit deze C.P.D. de C.P. ontstaan, de Hollandsche sectie van de IIIe Int. want internationaal scheurden van de sociaal-democratie linksche opposities af. Deze oppositie was gericht tegen het prijsgeven van de marxistische theorie aan de eene kant, tegen het "verraad" in en na de wereldoorlog aan de andere kant. We hebben gezien dat dit "verraad" eigenlijk geen verraad was. Want het doel van de sociaal-democratie is nooit de proletarische revolutie geweest, maar alleen de hervorming en uitbouw van het kapitalisme. En dit doel hebben ze nooit verraden, ze zijn het trouw gebleven tot het laatst toe. Om het kapitalisme van hun "vaderland" te redden, hebben ze miljoenen arbeiders de oorlog en de dood ingedreven. En om dat zelfde kapitalisme te redden voor de opringende arbeiders, hebben ze troepen van studenten en reactionaire oud-officieren uitgerust en Noske zelf heeft zich aan het hoofd van de troepen gesteld, die de revolutie in Duitschland neer moesten slaan, want, zei hij zelf: Een moet er toch de bloedhond zijn. De sociaal-democratie heeft haar ideaal dus nooit verraden, ze is het altijd trouw gebleven, en ze heeft altijd de arbeiders opgeroepen en helpen dwingen, om voor dit ideaal de grootste offers te brengen. Maar de linksche sociaal-democraten hadden een

ander doel. Ze wilden door de revolutie het communisme doorvoeren. Maar nu waren ze groot gebracht in de oude reformistische strijd van parlement en vakbeweging. En dat had tot gevolg dat ze zich het communisme als staatskapitalisme voorstelden. En dit was niet te vereenigen met wat er in de revolutionaire arbeidersbeweging, de radenbeweging leefde. Toen deze radenbeweging opkwam, zagen de linksche sociaaldemocraten daarin de massabeweging, die hun aan de macht zou brengen; ze verklaarden zich solidair met de raden, en ondersteunden die. Maar het bleek al gauw dat de raden hun partij boven het hoofd groeiden. Ze verloren er de controle over. En zoo ontwikkelden zich ook in dit kamp een tegenstelling. Aan de eene kant de voorstanders van het staatskapitalisme, die de raden alleen als middel zagen waarmee de staatsmacht kan worden veroverd, maar die nooit zelf de macht in handen mogen hebben, aan de andere kant diegenen, die zich volkomen solidair verklaarden met de strijd van de raden en hun leus "Alles macht aan de raden" met alle kracht ondersteunden. In Rusland lukte het de bolsjewiki steunend op de arbeiders en de boeren de staatsmacht te veroveren. Omdat de arbeidersklasse zwak was lukte het hun de macht van de sovjets te breken. Dit moest zoo gaan, want de arbeidersklasse was daar nog veel te onbetekenend om daar de productie zelf te kunnen leiden. De sovjets werden ingelijfd bij de vakbonden, en zoo onder staatscontrole gebracht. Inplaats van een ergaan van de arbeiders zelf werden ze gemaakt tot een werktuig van de regeering, om hun planner aan de arbeiders op te dwingen. De naam "Sovjet-Rusland" is voor het tegenwoordige bewind niet juist dan de naam "(Wettelijke Bedrijfs)Raden-Duitschland" voor Duitschland zou zijn. Maar in Rusland hadden de bolsjewiki de macht, en dit werd een krachtige steun voor hun geestverwanten internationaal. Steunend op Rusland vormden ze de derde internationale. En hiermee was meteen hun verder standpunt in de klassenstrijd bepaald. De "proletarische diktatuur" konden ze nu niet anders meer zien dan in de vorm zocals Rusland liet zien, geen radendiktatuur, maar de diktatuur van de bolsjewistische partij. De leus "Alles macht aan de raden" had afgedaan, het parool werd nu: terug naar de vakbeweging. De revolutie was wel goed om de bolsjewiki aan de macht te helpen. Maar wanneer de revolutie die hebben uitgedacht, dan blijkt het voor hun dat de toestand voor de revolutie nog niet "rijp" is. Maar alle proletarische revoluties verloopen anders dan de bolsjewiki wel zouden willen, en daarom is de toestand in hun oogen nooit rijp. Ook in Duitschland waren de arbeiders nog niet rijp, ze moesten eerst terug naar de vakbeweging en daar rijp worden, en dan zouden we in 1928 de revolutie krijgen. Bij de Rührropstand na de Kapp-Putsch, hielp de K.P.D. mee de arbeiders over te halen om de wapens naar te leggen, ze zouden dan later arbeidersweeren krijgen. Inplaats van dat die arbeidersweeren kwamen werden de revolutionaire arbeiders in massa's tegen de muur gezet, maar daar kan natuurlijk de K.P.D. niets aan doen, dat komt van de gruwelijke woordbreuk van de bourgeoisie. Alleen aan de Midden-Duitsche opstand hebben ze meegedaan, maar dat was een vergissing, en daarvoor hebben ze de Moskousche fiksche uitbrander gehad. Van de IIIe Int. is hier in Holland de C.P.H. het filiaal geworden. En wanneer de C.P. een agrarisch program moet hebben, dan weten we al vast dit: Het einddoel is om alle productie en verbruik vanuit een

middelpunt, de staat, te beheeren. Wanneer er nog verschil van meening is, dan kan dat alleen gaan over de weg om tot dat doel te komen. Over dit doel zelf zijn allen het eens. Tot welke konse kwenties dit voert, zullen we zien wanneer we de discussie in de "Communist" bespreken.

De discussie in "de Communist".

Daar heeft nu C.P. een agrarisch program van 11 blz. lang ontworpen dat in alle dingen voorziet, tot in een "alomvattende staatsverzekering (tegen vuur, waterschade, hagel, veeziekte, plantenziekte, enz.) voor de arbeidende boeren" toe. En daar komt nu in het volgende nummer van de "Communist" een zekere van S. zeggen dat hij het niet mooi vindt. Wat zijn de bezwaren van van S.? Hij keert zich allereerst tegen de punten V. a en b uit het ontwerp:

- a. Onteigening zonder schadeloosstelling van het partikuliere grootgrondbezit en de daartoe behorende inventaris, en van alle grondbezit van het rijk, de kroon, de provincies, gemeenten, kloosters en kerken, en kosteloze overgave van deze grond aan de landarbeiders en de arbeidende boeren.
- b. De uitgebuite massa's van de landbevolking, georganiseerd in hun raden, stellen vast hoe de grond verdeeld moet worden.

De Kommunistische Partij verklaart zich voor de verdeling van de grond der grootbedrijven, en der groote boeren aan landarbeiders en arme boeren, waar hun belangen het noodzakelijk maken.

Van S. zegt dat dit beteekent "regeling van de landbouwproductie in den vorm van partikuliere kleine bedrijven". Hij noemt dit "ontoelaatbaar en gevaarlijk opportuniste ten opzichte van de kleine boeren" - "principieel in strijd met de marxistische en leninistische beginselen van Comintern". Van S. stelt daar tegenover het "gemeenschapsbedrijf" wat niet nader omschreven wordt; aangezien hij het op een andere plaats heeft over "belachelijke utopieën, welke in Sovjet-Rusland toch maar volkomen werkelijkheid zijn geworden, bedoelt hij hiermee blijkbaar staatsmonsterbedrijven, of boerencoöperaties op grondslag van het privaat bezit, zoogenaamde collectieve bedrijven. Hij ziet het communisme dus net als alle andere bolsjewiken als een kwestie van techniek, van rationalisatie, maar niet als het doorvoeren van bepaalde maatschappelijke regels, die bepalen, dat de goederen uitgeruild worden volgens de hoeveelheid arbeidstijd die ze bevatten, en dat de arbeider niet meer wordt afgescheept met een bepaald loon, juist hoog genoeg om zich zoo te voeden, dat hij zijn werk kan blijven doen, maar dat de arbeider van de gemeenschap evenveel arbeidstijd terugontvangt in de vorm van woning, levensmiddelen, onderwijs, enz. als hij haar heeft gegeven. Het communisme van van S. is ook het gewone staatskapitalisme. Maar nu doet zich de moeilijkheid voor, dat de boeren daar wel niet zoo erg op gesteld zullen wezen, op dat vooruitzicht om loonarbeider te worden in een staatsbedrijf, niet meer naar eigen inzicht het stukje grond te bebouwen, maar alleen tegen een bepaald loon de bevelen

van een "roode directie" uit te moeten voeren. En dat maakt dat het communistisch agrarisch program, dat van S. wil niet geschikt is voor de dagelijkse propaganda onder de boeren. Van S. zelf ziet dat niet zoo in, maar degenen die het ontwerp program gemaakt hebben, hebben dat allang in de gaten. De redactie van "De Communist" trekt dan ook geducht tegen van S. van leer. Tegenover de onteigening van alle grond en het invoeren van staatsbedrijven verdedigt ze het verdeelen van de grond onder de landarbeiders en kleine boeren. Van S. wil:

"Opheffing van het partikuliere (privaat) grondbezit door middel van verbeurdverklaring en onteigening van heel den bodem zonder eenige schadevergoeding."

"De Communist" schrijft: "Men moet zich maar eens voorstellen, dat een propagandist van ons dit landbouwprogram te verdedigen krijgt bij een van die kleine boeren die zich in den vertwijfelden strijd tegen het hypotheek- en woekerpartij wil alle grond vast klampt!" Waarde vriend, de communistische ook de uwa!" Hoe zal hij ons antwoorden? Misschien met een hoofvork?

"Van een zegerivende revolutie kan in geen enkel land sprake zijn, zonder op het minst krachtige steunpunten op het land. Is het dan zoo moeilijk te begrijpen, dat ons program met de meeste duidelijkheid de leugen moet weerleggen, die telkens tegen ons wordt aangevoerd, alsof wij de kleine boeren zouden willen onteigenen, hun land afnemen?"

Het antwoord van de redactie op het stuk van van S. is een lang artikel, maar het voornaamste eruit is hiermee al gezegd. Het is verder grootendeels onleesbaar, want in de C.P. schijnt discussieeren tegen een afwijkende meening alleen mogelijk te zijn door de gekste draaierijen. Hier alleen een illustratie: "De Communist" schrijft over van S. "Het is met hem als met de Bourbons, die bij hun terugkomst in 1815 niets gelaerd en niets vergeten hebben. (De Bourbons waren reaktionairen)" Daar kan van S. het mee doen, zouden we zeggen!

Waar het op neer komt hebben wenu dus al gezien: Het standpunt van van S., algemeene onteigening door de staat, zou stuiten op een algemeen verzet van alle boeren; de enige oplossing die de C.P. nog kan geven, om aan dit kwaad te ontkomen, is de strijd van de boeren af te koopen, door de kleine boeren en de landarbeiders een stukje grond toe te stoppen. Dat is dus alles wat op het platte land voor het communisme valt te doen, wanneer men uitgaat van de voorstellingen, die de C.P. daarvan heeft.

Het communisme en de boeren.

Wanneer we willen zien, hoe het dan wel moet, moeten we niet uitgaan van de staat, zooals de bolsjewiki dat doen, maar van de onganen van de arbeiders klasse zelf, zooals we die in de revolutie hebben zien ontstaan, de raden en de bedrijfsorganisaties. Eerste grondslag van het communisme is natuurlijk het beheer door de gemeenschap. De bolsjewiki willen de staat de heele productie laten beheeren, de staat is dan in handen van de C.P. dus van de "voorhoede van het proletariaat", dat is dus eigenlijk net zoo iets als de gemeenschap vinden ze. Maar nu is de productie tegenwoordig zoo ingewikkeld geworden,

8
dat beheer vanuit een m i d d e l p u n t , door de staat, alleen maar mogelijk is door een geweldige staf van geleerde bollen, ingenieurs, economen, statistici, en god weet wat nog meer. Maar een gewoon man kan daar niet meer bij. En zoo mist dus de arbeider alle controle over wat deze heeren voor hem klaar maken. En deze geleerde bollen staan in totaal anders maatschappelijke posities als de arbeiders, en zullen mooie plannen maken, ze zullen de industrie doen bloeien misschien, maar de vruchten zullen n i e t zijn voor de arbeiders. Want liefdadigheid is nog nooit de grondslag van een maatschappij geweest. Dat beheer door de staat móet wel heel ingewikkeld zijn. Want ieder bedrijf betreft grondstoffen en levert product af aan verschillende andere bedrijven, en dat is vanuit dat eene bedrijf wel te overzien. Maar wanneer vanuit een middelpunt al die dingen planmatig berekend en geregeld moeten worden, dan moeten ze daar een overzicht hebben over alle betrekkingen tusschen alle bedrijven. Daarvoor is een geweldige bureaucratie nodig. En hoe hooger de ontwikkeling van de maatschappij wordt, hoe ingewikkelder de betrekkingen worden tusschen de bedrijven onderling, des te geweldigere zou die bureaucratie moeten worden. Juist in de landbouw zou dit al heel groote moeilijkheden moeten geven. Want groote staatsbedrijven, zoals er in Rusland enkele zijn, kunnen alleen met succes werken op groote uitgestrekte landen, waar bij een uiterst dunne bevolking een enorme rooibouw wordt gepleegd, en dan nog alleen voor enkele producten, zoo als graan. Maar in meer ontwikkelde, dichter bevolkte landen, ontwikkelt de landbouw zich alleen voor bepaalde producten; zoals graan en aardappelen, naar grootere bedrijven, maar voor allerlei andere producten gaat de ontwikkeling naar aldoor kleinere bedrijven (tuintbouw). Alleen de middelbedrijven schijnen eraan te moeten gaan. Het hangt van het product af, welke grootte van het bedrijf het voordeeligst is. Maar een industrie, die voor zoo'n groot deel uit zulke kleine bedrijven bestaat, is voor de staat bijna onmogelijk te overzien.

Dit bolsjewisme, als het al door te voeren zou zijn, zou in de praktijk dus alleen maar betekenen, dat de arbeiders van de eene narigheid in de andere zouden vallen. Van de staat uit gaan kunnen we dus niet, het zullen toch werkelijk de arbeiders zelf moeten zijn, die met hun raden de beel opknappen. De arbeiders in het bedrijf zullen dus zelf hun bedrijf moeten beheeren en toch moet dit gemeenschappelijk beheer zijn, hoe kan dat nu? Dat kan alleen doordat gemeenschappelijke regels worden vastgesteld, waaraan ieder bedrijf zich te houden heeft, die voor allen gelijk zijn, en die een verdeling van het product waarborgen, die iedere uitbuiting uitsluit. Dat wil zeggen, niemand zal gedwongen zijn om voor een ander te werken. Dan moet ook iedereen weten, dat hij van de gemeenschap evenveel terug kan krijgen, als hij haar in de vorm van zijn arbeid gegeven heeft. Het enige wat dus nodig is, is dat van ieder arbeider bekend is, hoeveel tijd hij werkt, en van ieder product, hoeveel tijd daaraan besteed is. Datzelfde moet worden berekend van die "producten", zoals onderwijs, ziekenzorg, enz., waarvan iedereen op zijn beurt profiteert, maar waarvan lastig is vast te stellen, hoeveel ieder daarvan nu precies van heeft verbruikt.

9
Dit kan allemaal makkelijk genoeg, want nodig is alleen maar, dat in ieder bedrijf opgeteld wordt, hoelang alle arbeiders samen gewerkt hebben aan het afwerken van een bepaald product. En ieder arbeider kan voor zijn eigen bedrijf controleeren, of de cijfers daarover juist worden opgegeven. Wanneer al deze dingen bekend zijn, moet alleen nog worden berekend welk gedeelte van de arbeid van de heele gemeenschap verricht is voor die zoogenaamde openbare bedrijven, die bedrijven dus, waarvan is ieder direct profiteeren kan, dus zoals onderwijs, gas- en waterleiding, en misschien de post, de tram, enz. Dit gedeelte van zijn arbeid heeft iedereen al zoo terug gekregen, dit moet dus gewoon worden afgetrokken van de heele tijd die ieder arbeider gewerkt heeft. Deze aftrek voor de openbare bedrijven is nodig, omdat de arbeiders daar voor een uur arbeid evenveel moeten kunnen krijgen als ieder arbeider in een ander bedrijf, en omdat iedereen van de arbeid in die bedrijven mee profiteert. Een dergelijke aftrek is ook nodig voor uitbreiding van het productieapparaat, maar dat maakt de zaak weinig ingewikkelder. Voor het overige deel kan iedereen levensmiddelen, kleren en wat hij maar wil krijgen, die samen evenveel arbeidstijd vertegenwoordigen, als hij nog over had. De regels waarom het gaat, zijn heel eenvoudig, voor ieder arbeider te begripen, het vaststellen van het aandeel van het product waar ieder recht op heeft, is voor ieder arbeider zelf te controleeren. Dat deze regels zoo eenvoudig zijn, beteekent nog niet, dat ze zoo makkelijk zullen kunnen worden doorgevoerd. In de praktijk zal dat moeite genoeg geven, maar het beginsel kan bij iedereen leven, en zonder deze regels als richtlijnen is het communisme niet door te voeren.

En nu de landbouw? Hier zal het zelfde moeten gelden. Groot- of kleinbedrijf, daar hoeven we nu niet meer naar te kijken. Het enige wat nodig is om een landbouwbedrijf in het communistisch productieproces op te nemen, is, dat dat bedrijf, niet, zoals in de middeleeuwen, alleen voor zichzelf produceert, maar dat het produceert voor de maatschappij, dat het een of een paar bepaalde producten aflevert, en andere opneemt. En dat is in de landbouw tegenwoordig regel. Moeten we daarvoor nu de kleine boeren onteigenen, zoals van S. dat wil, of moeten we hen tot kleine kapitalistjes maken, zoals de D.P. zegt? Geen van beide is nodig. De regels voor productie en verbruik, die voor de heele gemeenschap gelden, zullen ook tot het boerenbedrijf doorgetrokken moeten worden. Kapitalist zal geen boer dus kunnen worden, hij kan alleen profiteeren van zijn eigen arbeid, maar niet meer van die van anderen. Hoe de boeren hun bedrijven zullen regelen, daarover valt nog niet al te veel te zeggen. Ze hebben nu al hun coöperaties, en misschien zullen ze deze om kunnen bouwen en op deze grondslag komen tot een gemeenschappelijke bebouwing van de grond. Misschien zullen ze het anders willen doen. Dat hebben zij zelf te bepalen, en daarover valt nog niets te zeggen omdat we op het platteland praktisch nog geen radenbeweging gezien hebben en dus niet kunnen weten, welke vormen die daar zal aannemen. Wat we wel kunnen zeggen, is, dat ook in de landbouw voor ieder bedrijf dezelfde regels zullen moeten gelden als in de stad: het bedrijf wordt beheerd onder eigen leiding van allen die werken, boer of landarbeider, daar is dan geen verschil meer tusschen, ieder bedrijf berekent de arbeidstijd die in zijn eigen

P. I. C.

**PERSMATERIAAL VAN DE GROEPEN VAN
INTERNATIONALE COMMUNISTEN**

**ADMINISTRATIE:
H. CANNE, REDER
TRANSVAALSTRAAT 125 (o)
A'DAM, GEM. GIRO C 2985**

Dit persmateriaal wordt
aan belangstellenden
gratis toegezonden.
Stuur ons uw vrijwillige
bijdrage.

DOELSTELLING:

De ontwikkeling van het kapitalisme voert tot steeds heviger crisissen, welke in steeds groter werkloosheid en telkens diepere ontvrichting van het productieapparaat hun uitdrukking vinden, waardoor miljoenen arbeiders buiten de productie staan en aan de uit-hongering zijn prijsgegeven. De thans op den voorgrond tredende rationalisatie van het bedrijfsleven versnelt het tempo van deze ontwikkeling.

De toenemende verarming en de steeds groeiende onzekerheid van bestaan dwingen de arbeidersklasse den strijd voor de communistische productiewijze aan te binden. De groepen van Internationale Communisten wekken de arbeiders in dezen strijd op, het beheer en de leiding van productie en distributie volgens algemeen geldende, maatschappelijke regels ZELF ter hand te nemen, om zoo DE ASSOCIATIE VAN VRIJE EN GELIJKE PRODUCTIEN te verwezenlijken.

De groepen van Internationale Communisten zien den wezenlijken vooruitgang der arbeidersbeweging in de ontwikkeling van het zelfbewustzijn der arbeiders. Daarom plaatsen ze zich tegenover de leiderspolitiek van de parlementaire partijen en van de vakbeweging en stellen de leuze:
**ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HAN-
DEN VAN DE BEDRIJFS-
ORGANISATIES!**

Vierde Jaargang, No 19.
December, No 1.

**ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HAN-
DEN DER BEDRIJFSORGANISATIES!**

DE TEXTIELSTAKING IN TWENTE.

(Onderstaand manifest werd door het VERBOND VAN WERKENDEN EN WERKLOOZEN (com.v.actie, Pieter-Aertzstr - Amsterdam) in Enschede onder de stakers verspreid.)

Kameraden,

Er is een lichtende pleer aan den oostelijken horizon. Spontaan hebben in Twente de wevers de getouwen in vele fabrieken in den steek gelaten. Bij de firma JANNINK staken een paar honderd man voor loonsverhoging. Bij de andere fabrieken had men met behulp der vakbonden een loonsverhoging van 5% reeds aanvaard. Thans echter kondigen de fabrikanten een nieuwe loonsverhoging van 5% aan en hebben de arbeiders NU het advies van hun besturen NIET afgewacht. Zij treden hier dus als eenheid op, niet verdeeld door de vakbonden van allerlei richting. De Zondagochtendbladen noemen het een verrassing. Zeker, het is een verrassing, voor allen. Voor de fabriekanten, omdat ze niet gedacht hadden, dat het initiatief tot de staking van de arbeiders zelf uit zou gaan en ook wel begrepen, DAT DE VAKBONDEN GEEN UITBREIDING VAN HET CONFLICT kunnen willen. "Massale stakingen brengen de kassen en die reuk te gevolge de baantjes der heeren in gevaar", de heer v.d.Meys, voorzitter van St.Lambertus, noemde de loonsverhoging tijdens de staking "immoreel". "Als het nu nog een uitsluiting was", zie deze bestuurder. Doch deze taktiek werd door de fabrikanten wel doorzien. Mr.v.Eck, secretaris van de fabriekanten vereeniging, verklaarde: "DE ORGANISATIES WILLEN VOOR ALLES EEN GROOTE STAKING VERMIJEN. UIT VREES. DAT DIT TE GROOTE OFFERS VAN DE WERSTANDSKASSEN ZOU MEEBRENGEN. Liever hebben ze een uitsluiting, waardoor zij hun arbeiders om steun naar de gemeente kunnen sturen, zoodat hun strijd (zegt u wel HUN strijd, de strijd der leiders!) met het geld der fabrikanten en middenstanders gevoerd kan worden".

En de fabrikanten zien het juist, DUS SLUITEN ZIJ NIET UIT.